

věno již tehdy, když žadatel poskytne tomu, jehož bytu hodlá použití k jiným účelům než obývacím, byt náhradní.

Názor ten nemohl soud uznati za správný. Zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. sleduje zřejmě účel, aby počet bytů a místností obytných v obci nebyl zmenšován (§§ 2 a 4) a aby místností takových pohotově jsoucích bylo využito k uhrazení bytové potřeby co možná největšího počtu osob (§§ 3 a 8). Zakazuje-li v § 4 používání bytů a jejich částí k jiným účelům než k bydlení, bez úředního povolení, nelze smysl zákazu toho spatřovati v tom, že by jím chtěl chrániti nájemníka určitého bytu — ochrana nájemníků jest předmětem norem jiných — nýbrž jediné právě v snaze, aby byty — místnosti obytné účelům obytným věnované — nebyly účelům těm odnímány.

Jestliže pak připouští, aby použití místností takových pro účely jiné bylo povoleno — mimo případy jiné v § 4/2 uvedené — také tenkrát, opatří-li žadatel náhradní místnosti k obývání způsobilé, sluší ustanovení toto se zřetelem k oné všeobecné tendenci zákona vykládati tak, že podmínkou povolení jest, aby žadatel poskytl náhradu nikoli určitému jednotlivému nájemníku, jehož bytu jinak chce použití, nýbrž náhradu za to, co zamýšlenou přeměnou všeobecné potřebě bytové v obci se odnímá tak, aby počet místností, jež jsou pro obývání k dispozici, nebyl přeměnou zmenšen. Nelze tedy podmínku onu pokládati za splněnu, jestliže žadatel nájemníku, jehož bytu hodlá jinak použití, zjedná jiný byt, který již před přeměnou potřebě bytové sloužil. — — —

č. 3961.

Horní právo. — Bratrské pokladny: * Za příspěvky k účelům ústředního zaopatřovacího fondu bratrských pokladen ve smyslu § 9 zák. č. 608/1919 ručí spoluvlastníci dolů rukou společnou a nerozdílnou.

(Nález ze dne 29. září 1924 č. 16.489).

V ě c: Jan T. v Praze proti zemské správě politické v Praze o příspěvek k úhradě mimořádných přídavků k zaopatřovacím platům členů bratrským pokladen.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem ústř. zaopatřovacího fondu bratrských pokladen v Praze z 11. března 1922 byly st-li za kamenouhelný důl Jan a Josefina v základě zák. z 29. října 1919 č. 608 Sb. a prov. nař. z 18. května 1920 č. 357 Sb. za období 1920/II—1921/II předepsány doplatky 8748 K 77 h kromě 4% úroků z částky 8455 K 05 h od 12. března 1922 s tím, že stejně znějící výměr byl současně zaslán společníkům Františku K. a Frant. B.

V námitkách k zsp-é uplatňoval st-l, že podle horní knihy patří st-li $\frac{5}{16}$ dolů Jan a Josefina, a nejde o žádnou veřejnou společnost, nýbrž o spolumajitele dolů a že st-l jest povinen platiti toliko $\frac{5}{16}$ společných příspěvků.

Námitkám těmto zsp v dohodě s báňským hejtmanstvím v Praze nevyhověla s odůvodněním, že počet podílů jest rozhodným jediné v po-

měru společníků navzájem, nikoli však proti institucím veřejným při placení veřejných dávek. Mimo jiné plyne to též analogicky z výslovného ustanovení § 77 zák. o os. daních přímých, dle něhož spolumajitelé podniku ručí rukou společnou a nerozdílnou za celou daň. Ustanovení toho užívá se i pro úrazové pojištění a ostatní sociálně pojišťovací příspěvky. — — —

O stížnosti uvažoval nss takto:

Jediným sporným bodem jest otázka, zda spolumajitelé dolů povinni jsou platiti příspěvky k ústř. zaopatřovacímu fondu bratrských pokladen v Praze rukou společnou a nerozdílnou.

Zák. č. 608/1919, ani prov. nař. č. 357/1920, ani zák. č. 248/1921 o dalším prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických ani zák. č. 473/1921, jímž se platnost zák. 248/21 prodlužuje, a konečně ani nař. č. 9/1922 neobsahují žádného pozitivního ustanovení o této otázce.

V § 9 zák. z 29. října 1919 č. 608 Sb. se stanoví jenom tolik, že peníze, kterých je třeba k účelům ústředního fondu zaopatřovacího a k zapravení výloh správních opatří se celoročními příspěvky, které platí zaměstnavatelé; odst. II. téhož § jedná pak o úhradě ke zvýšení provisi a ukládá tuto jednou polovicí resp. celou zaměstnavatelům. Zaměstnavatelé pak jsou oprávněni osobám u nich zaměstnaným část příspěvků na ně připadající sraziti při výplatě mzdy podle ustanovení platných pro vybírání příspěvků k zaopatřovacímu oddělení bratrských pokladen.

V daném případě jsou zaměstnavatelem podnikatelé hor, mezi nimiž jest poměr spoluvlastnický ve smyslu § 136 hor. zák. O takovýchto spoluvlastnících pak stanoví § 187 hor. zák., že ručí za splnění povinností jim uložených rukou společnou a nerozdílnou. Povinnost, o jejíž splnění v daném případě jde, jest povinností veřejnoprávní, pozůstávající v tom, že zaměstnavatelé, tedy spoluvlastníci hor, mají zapraviti příspěvky k ústř. zaopatřovacímu fondu bratrských pokladen. Ježto tedy jde o veřejnoprávní povinnost plynoucí z provozování podniku horního, nutno povinnost takovou posuzovati s hlediska § 187 hor. zák. a poněvadž povinnost tato in concreto stihá spoluvlastníky hor, nutno aplikovati speciálně ustanovení 2. odst. § 187 hor. zák.

Žal. úřad vysloviv tudíž, že st-1 ručí za předepsané příspěvky k ústřed. zaopatřovacímu fondu bratrských pokladen v Praze rukou společnou a nerozdílnou, neporušil zákon, a opačné tvrzení stížnosti nemá tudíž opory v zákoně.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3962.

Řízení před nss-em. — Státní úředníci: Do ustanovení jmenovacího dekretu, že »jmenování platí pouze pro Slovensko a zanikne odchodem ze služby na Slovensku«, jest stížnost na nss podle § 3 f) zák. o ss nepřipustná.

(Nález ze dne 29. září 1924 č. 16.490).

Prejudikatura. Boh. 3649 adm.

Věc: Ing. František G. v Bratislavě proti ministerstvu zemědělství o jmenování s výhradou.